

**Chronologiae Veteris Testamenti Accvratvm Examen
Augustißimæ, Invictissimæq[ue] Domui Austriacæ
Dicatvm**

Philippi, Henricus

Coloniae Agrippinae, 1637

20. Vtrum hebdomades istæ oriantur ab anno 20. post Artaxerxem ad
imperium viuo adhuc parente promotum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64340)

Darij 639. & cum Saliano arbitror à nullo istorum annorum hebdomada proficisci.

QVÆSTIO XX.

Vtrum hebdomades ista oriantur ab anno 20. post Longimanum regem apud Persas morem fuisse, ut rex non prius in grauem expeditionem hostes moueret, quam regni hæredem declarasset, quod Darium bellum apparantem fecisse tradit Herodorus. Mouente, inquit, Darii gypsijs & Atheniensibus, utgens à filijs de principatu est orta contentio, confectum illud, antequam in expeditionem proficisceretur, regem ex Persarum lege, ratione Longimanum à Xerxe viuo adhuc & imperante, in regni successione colligit Petauius ex Thucydide, qui libro i. scribit Themistoclem in fugam profugum, ad regem Persarum venisse, ac prius quam adiret, Artaxerxem, qui non ita pridem regnare cœperat, misisse. Charon etiam Lacedæmonius tradit, Themistoclem ad regem Artaxerxem profugisse, ut habet in Themistocle, assentiente aut potius præserte Cicero in Academicum, Probo in vita Themistoclis, Philostrato, lib. i. de Vita Apollonii, verum esse non potest, nisi eo tempore, quo Themistocles ad Persas iam Artaxerxes rex & successior declaratus fuerit. Ad hæc fuga Themistoclem, & Artaxerxem præcessit Olympiadem 77. hæc enim incertum Themistoclem asserit Diodorus, lib. ii. & Eusebius in Chronico, autem non nisi sub finem Olymp. 83. aut initium 89. regnandi patet diu di finem fecit.

Asserit Petauius. Ratio.

1. Petauius lib. 12. cap. 32. censet aliunde commodius hebdomadam nem peti non posse, quam ab anno 20. post Longimanum regem patre suo nobilitatum. Quod ut clarius perspiciatur, præmonet lib. 11. apud Persas morem fuisse, ut rex non prius in grauem expeditionem hostes moueret, quam regni hæredem declarasset, quod Darium bellum apparantem fecisse tradit Herodorus. Mouente, inquit, Darii gypsijs & Atheniensibus, utgens à filijs de principatu est orta contentio, confectum illud, antequam in expeditionem proficisceretur, regem ex Persarum lege, ratione Longimanum à Xerxe viuo adhuc & imperante, in regni successione colligit Petauius ex Thucydide, qui libro i. scribit Themistoclem in fugam profugum, ad regem Persarum venisse, ac prius quam adiret, Artaxerxem, qui non ita pridem regnare cœperat, misisse. Charon etiam Lacedæmonius tradit, Themistoclem ad regem Artaxerxem profugisse, ut habet in Themistocle, assentiente aut potius præserte Cicero in Academicum, Probo in vita Themistoclis, Philostrato, lib. i. de Vita Apollonii, verum esse non potest, nisi eo tempore, quo Themistocles ad Persas iam Artaxerxes rex & successior declaratus fuerit. Ad hæc fuga Themistoclem, & Artaxerxem præcessit Olympiadem 77. hæc enim incertum Themistoclem asserit Diodorus, lib. ii. & Eusebius in Chronico, autem non nisi sub finem Olymp. 83. aut initium 89. regnandi patet diu di finem fecit.

Tria ei obijciuntur.

2. Huic doctrinæ tria opponit Pererius, lib. 11. in Dan. disp. de hebdomada sub finem. Primum, quod à grauissimis auctoribus traditum sit, Themistoclem ad Xerxem (non Artaxerxem) profugisse, nempe ab Ephoro, Dione, Cæcio, Heraclide, ut refert Plutarchus lib. citato, suffragante Diodoro libro 11. Secundum, si Xerxes ad bellum proficiscens aliquem ad impetum potius verisimilius est, id eum facturum fuisse, eo tempore, quo in Græcos expeditionem suscepit, nimirum ineunte, aut instante Olymp. 75. Inde verò si Artaxerxis numerentur, vice finis Longimani concurreret cum 4. Olymp. 79. hæc anno inquit Pererius, vsque ad 4. annum post Christi Passionem colliguntur, plures nempe, quam sint, in 70. hebdomadibus. Tertium, Artaxerxes erat

filiorum Xerxis; maximus verò Darius: ergo huic potius successio debebatur, quam Artaxerxi. Hinc Artabanus cum regnum affectaret, Xerxe perempto, primò Darii aggressus est, deinde Artaxerxi insidiatus, ut imperio potiretur.

3. Hæc tamen obiecta, Petavius non dimouent à sententia. *Primum* suæ *Ad. R. 1. 1.* causæ fauere ostendit: quia Pererius & illi qui negant sub Themistocle, Longimanum iam regem fuisse, grauisimos illos auctores, qui Themistoclem narrant venisse ad Artaxerxem iam regem, scdissimi erroris redarguunt. Petavius autem, & horum dictis fidem adhibet, & illorum narrationi, qui profugum illum ad Xerxem regem aduenisse referunt. Nempe Themistocles ad verumque accessit, quorum vterlibet rex erat: Xerxes iam pridem; Artaxerxes vero (vt habet Thucydides) imperabat, à parente rex saltem titulo tenus conseruatus. Sic auctores qui prima facie inter se dissidere videbantur, facile concordés reperiuntur. Quam rationem auctorum conciliandorum eo minus Chronologis improbandâ ait Petavius, quod ipsimet similem exitum in dissimillimis temporum quæstionibus expedire cogantur, præsertim sacrorum. Nam vt regum Iudæ inquit, atque Israelis annos inter se concilient, eò plerumque necesse habent confugere, vt cum parentibus filios regnasse dicant, tamen nullam cur id affirmant argumentum aliud habeant, præter historici loci difficultatem. Nobis verò cum præter alias opportunitates historicas, nobilissimum auctorum testimonia suffragentur, cur duplicem illam Artaxerxis epocham affirmare verebimur, & ab earum priore interualli nostri primordium accersere?

4. Ad tertiam obiectionem excipit Petavius fuisse quidem Artaxerxem natum minorem, non tamen defuisse causam, etsi minus notam, cur maiori fuerit antepositus, ne videlicet grauisissima Scriptorum testimonia, tanquam falsa reijciantur, quibus viuo Xerxe, Artaxerxi, non Dario fratri eius regium nomen tributum asseritur. Deinde teste Diodoro Siculo lib. II. Artabanus occiso Xerxe, ad Longimanum accurrit, & mentitus interfectum à Dario Xerxem, volente regnum ad se pettrahere, hortabatur eum, vt antequam regnum ille occuparet, prouideret sibi, ne per socordiam seruiret. Vnde colligit Petavius Artaxerxem videri ius ad regnum habuisse, quod regnum Darius περιπαρῶν, (vt habet Diodorus) id est, ad se traducere, & inuertere cupiebat. Et probabilem coniecturam asserit, cur Darius Artaxerxi præpositus fuerit: fidem enim faciunt historix Darium à Xerxe necdum rege procreatum; Artaxerxem autem parente iam ad regnum euecto natum credibile est, ac idcirco fratri prælatum, sicuti ob similem rationem Xerxes ipse Dario Hystaspis iam regnante natus regnum præripuit Artobazani, qui eodem Dario, sed adhuc priuato genitus fuerat, vt idem auctor

latius explicat illo lib. 10. cap. 25. Idem quoad hanc & primam obiecta docet Ioan. Deckerius in Thefib. annot. 33.

Ad 2.

5. Ad secundam respondebit ex dictis quispiam, Xerxem in Græciaturum, id cum proceribus egisse, ut nullius imperij successor declararet forsan considerando Artaxerxem tunc per ætatem moderandis regni minus idoneum, cui tamen ut porphyrogenito tradere cupiebatur. Quicquid autem sit de hoc negotio, si anni Artaxerxis numerentur a Xerxis in Græciam, qui fuit anno ante Christum 480. viciesimus annus Xerxis inchoabitur anno ante eandem æram 459. qui si esset primus annus darum, ultimus earundem. hoc est. 490. inciperet anno æræ Christi, possibile est Christum oppetisse mortem. Si verò anno 20. Longimanus confurgebant 70. hebdomadæ, ultimus earum annus inijt anno Domini, que verò opuse est, septimanas istas vsque ad annum 4. à Passione Domini propagare, ut infra patebit.

Petauij
supputatio
accurata.

6. Petauius sic accuratè tempora digerit. Anno Periodi Iulianæ Christi æram 474. Videtur, inquit, Artaxerxes, à patre Xerxi in regnum adscitus. Hoc initio posito, annus vigesimus Artaxerxis, (ait lib. 12. cap. 33. Iulianæ 4259. (qui est ante Chr. 459.) Olympiadis videtur 81. secundum hebdomades putata siue anni 490. desinunt in annum Periodi iul. 474. quæ passio Domini quartus. In tertio anno hebdomadæ septuagesima Christi Christi Passionem signat anno Domini 31. Ex qua supputatione quadringentos. quinquaginta quinque annos huius intervalli cæcæ 455. ante vulgarem Christi epocham. Sunt igitur 35. residui, post hanc epocham inchoandi; siquidem ex 455. & 35. resultant 490. Qua ratione annus idemque ultimus hebdomadarum anno æræ Christi 36. currense existit; anno verò Christi 31. finitus annus secundus. ultimæ hebdomadæ inchoatus.

Contra:
enim I.

7. Quod Artaxerxes viuo parente, aliquot annis regis nomen & imperium obtinuerit, probabile mihi videtur, & asserit in Thefib. Deckerius. Duo tamen sunt, quæ me remorantur, quo minus Petauium iam sequarum, quod inde sequeretur à baptismo Christi vsque ad passionem tantum annos cum paucis mensibus intercessisse: quod etiam auctoribus doceat: pluris tamen apud me sunt auctores & rationes, quas in commentariis retuli, Opusc. de annis nati Saluatoris. Alterum est, quod existimem ab ecclesiæ principio computandos Artaxerxis annos septimum & viciesimum sacro scriptis expressos. Atqui liber primus Esdræ cap. 7. annum septimum, quo Esdras Ierolimam, non supputat ab illo anno 455. ante Christum, unde Petauius annum 20. accersit. Sic enim Esdræ profectio incidisset in annum ante Christum

2.

P.
H. Philipp

Chronologia
vet. Testam

A IV
17

epocham 468. vel 467. biennio vt minimum ante Xerxis interitum. At verò Eldrà discedenti ea concessit Artaxerxes, quæ non nisi ab eo concedi possunt, qui regia potestate regni habenas moderatur. Ergo tunc non solum titulo tenus rex erat, sed illius etiam gerendis negotijs gubernacula dirigebat. Quod cum viuo parente non fecerit, vt ex profanis historijs licet intelligere, arbitror tum annum septimum, quo Eldras lib. 1. cap. 7. tum vigesimum, quo Nehemias libro 2. Eldrà cap. 2. in Iudæam venit, ab obitu Xerxis numerandos. Alias sine dubio in ijs, quæ de Eldrà referuntur, Xerxis aliqua fieret mentio, eiusq; auctoritas interponeretur. Taceo Christum anno 29. æræ eiusdem baptizatum fuisse, die 6. Ianuarij, quando ex Petauij supputatione, necdum inierat annus primus vltimæ hebdomadis. Nam anni Artaxerxis, post Nisan oriebantur, vt ostendi in notis ad cap. 1. & 2. libri 2. Eldrà: ac proinde, non ante Nisan cœpit annus hebdomadarum 484. anno Dom. 29. si annus 20. Artaxerxis anno ante Christum 455. inchoatus est.

QVÆSTIO XXI.

Vtrum ab anno 23. Artaxerxis hæ hebdomada profuant.

1. Nemo, quod meminerim, hæctenus docuit, hebdomadas emanare ab anno 23. Artaxerxis post patris obitum imperantis: si verò annus iste ex eo tempore numeretur, quo Artaxerxes regni hæres à parente declaratus fuisse à quibusdam creditur, putat Deckerius 4. p. Thesium, ab isto anno 23. petenda esse hebdomadam primordia. Quod vt doceat, hæc præmittit. Primum, Christum baptizatum exactis 69. hebdomadibus, iuxta illud Dan. 9. v. 25. *Ab exitu sermonis vt iterum adificetur Ierusalem, vsque ad Christum Ducem, hebdomades septem, & hebdomades sexaginta duæ erunt*, hoc est, anni 483.

2. Secundum, Christum occisum hebdomade septuagesima, nempe: post hebdomadas sexaginta duas, vt hic dicitur v. 26. *subaudi præmissis illis septem hebdomadibus, quibus restauratio Ciuitatis attribuitur*. Imò in medio istius hebdomadæ fuisse Dominicam passionem, quia *in dimidio hebdomadæ* (nempe vltimæ) *deficit hostia & sacrificium*, inquit Angelus v. 27. Christo scilicet moriente,

3. Tertium, Christum baptizatum Silano & Nerua Coss. anno æræ Christi 28. tum annis etibus & mensibus aliquot exactis cruci affixum, Tiberio V. & Seiano Coss. anno æræ Christi 31. Quæ magno apparatu, varijsque argumentis explicat p. 2. & 3. Thesium, quas Grætij in Styria Laurentius Susliga propugnauit.

66 3

4. Hisce

Deckerius
docet 1.

2.

3.